

*Marko Novak***TEKANJE PO SONCU****ZGODI SE OPOLNOČI**

Zbudil sem se opolnoči,
ustavil uro, odprl kletko
in spustil goloba.

Hišo iz lepenke
sem podrl,
čeprav sem jo zidal leta
z najtršimi zidaki.

V temo sem odšel s svečo,
da bi se pogovoril z vetrom.

JESEN PONIKA

Jesen se spušča v podpalubje senc,
kjer sveče grejejo skelete
ter sli golobi znašajo peresa,
da se potopimo vanje.

Daljše sence krčijo sonce,
ki se seli za listjem v prst.

Kmalu se trata pokrije,
odvita preproga pogrne
in sonce zasije iz globeli.

TRENUTEK

Jadrnica počiva ujeta
v pristanu kratkega priveza
jutra k mraku.

Prehitra so minevanja galebov,
ki skušajo povleči čoln
iz oseke.

Utrinek je prekmalu k zvezdi,
da bi barka sledila.

Ko veter raztegne
(t)isti trenutek v jadro,
se val dvigne,
ladja časa odrine.

OSLEPELA STARKA

Starka z osivelo glavo.
Oči so morja, lasje trava,
nos gora, ustnice ožgana polena.

Teža leže,
trepalnice iztisnejo podobam slike.

Noč teče v drobovje,
nohti po prazni steklenici.

Steza se udara, obrvi temnijo,
roka prebledi zahod neba.

Sveča mrzli na grobu
dokler plamen iz pod dna
ne razsvetli okostja.

ELAN VITAL

Grad se vname,
plamen švigne skozi vas.

Otrok nariše svečo,
ki zagori v sosednji hiši.

Starka prižge v vodnjaku peč,
da privabi cestne sprehajalce.

Senik gori v žilah.
Na okna trkajo,
prišli so po kurjavo.

Križ na polju seva v domove,
pri vratih zbrane gruče
grejejo darila zemlje.

Ognjena nit ob nihajočem grobu
zveže starca brez zob
z otroka igračo.

POZIMI

Tiha belina pobeli pogorje,
hlad kroji oblekam kožo,
vse beži v brloge,
potop neba je kralj na jasi.

Uboj planjave
rodi otroka obupa.

Od tam drugje
pogreje luč dekletu smeh
na pozebljih ustnicah.